

PINSE – MOTIVASJON OG FORNYELSE AV OPPDRAGET

Det at Ånden kom på pinsedag ble ikke bare kirkens fødselsdag en gang i historien. Pinsebudskapet utfordrer oss på å regne med Åndens gjerning i oss og med oss i dag. I pinsen ligger det gode håp om at vi kan være med og bringe troen videre. Hva er det som motiverer en menighet til å ta ansvar for et prosjekt langt borte, når det fortsatt er så mange oppgaver i nærmiljøet? Hva motiverer oss til tro og hva motiverer oss til å gå videre med oppdraget?

AV RUNE RASMUSSEN, SPESIALPREST INKLUDERENDE KIRKELIV AGDER OG TELEMAR BISPEDØMME, INKLUDERINGSRÅDGIVER KIRKERÅDET (25%)

RR687@KIRKEN.NO RUNE.PREST@KIRKEN.NO BLOGG: WWW.RUNERASMUSSEN.BLOG

Hva motiverer til tro?

Det er også i dag viktig å understreke at den indre motivasjonen til misjon og tjeneste ikke først og fremst er en forpliktelse eller et ytre krav. Apostlenes gjerninger begynner ikke med en henvisning til misjonsbefalingen: – Hør her, Jesus har jo sagt det, nå må vi følge opp! Snarere begynner den med et løfte om håp og kraft. «Dere skal få kraft når Den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner i Jerusalem og hele Judea, i Samaria og like til jordens ender» (Apg.1,8)

Misjonsbefalingen uten Den Hellige Ånds utrustning og kraft kan bli et krav. På samme måte kan åndelighet eller kirkeliv uten misjonsbefalingen komme til å miste sitt mandat og sin retning. Ånden gjør sitt arbeid og gir kirken utrustning til misjonsoppdraget. Misjonsbefalingen og Åndens gjerning har begge sin plass og betydning i motivasjonen for oss som menigheter i dag.

I vår folkekirkevirkelighet møtes misjonsbefalingen av dåpsbefalingen, som jo er den samme (Matteus 28,18-20). Vi er stolt av å være en folkekirke, og nettopp derfor må vi være misjonerende. For kristen tro lagres ikke i menneskers hjerter gjennom generasjonene. Hver generasjon må vinnes på nytt gjennom trosopplæring og kall til etterfølgelse. Tradisjoner er viktige og kan overleveres fra generasjon til generasjon, men samtidig blekner de eller forgylles de gjerne på veien.

Det som for en generasjon kunne oppleves som uendelig frigjørende og glede fylt, kan for neste generasjon oppleves som ytre krav.

Misjonsbefalingen og all trostradering trenger stadig fornyelse. Den må hente sin kraft fra pinsedagshendelsen og en fornyelse av pinseerfaringen. Denne fornyelsen kan se forskjellig ut fra generasjon til generasjon, men er nødvendig for at en levende tro kan gis videre også i folkekirken. Dette bør kanskje være sentrum i forkynnelsen ved pinsetider.

Den gresk-ortodokse patriarken, Ignatius IV av Antiokia sa følgende på Kirkenes Verdensråds møte i 1968:

Uten Den Hellige Ånd:
Er Gud langt borte,
Kristus forblir i fortiden,
Evangeliet bare død bokstav,
Kirken er bare en organisasjon,
Autoritet blir bare dominans,
Misjon blir bare propaganda,
Liturgi bare besvergelse,
Kristent liv en slags slavementalitet.

Men, med Den Hellige Ånd
Står kosmos opp og stønner med Guds rikes fødselssmerter,
Da er den levende Kristus til stede,
Evangeliet er selve kraften i livet,
Kirken viser frem treenighetens liv,
Autoritet blir en frigjørende tjeneste,
Misjon blir en pinsedag,

Gudstjenesten feirer vi både i forventning og med ihukommelse, Menneskers handlinger blir guddommelige, Kom Hellig Ånd til oss i dag og fyll våre hjerter med din nåde.

Slik møter forventningen oss om at Den Hellige Ånd kan skape fellesskap i tjeneste og misjon i vår tid. Dette kan ikke organiseres frem, det kan ikke bare bygges på tradisjon. I møte med Den Hellige Ånd kan livet og håpet forløses og oppdraget både skape noe i vår menighet og i det verdensvide fellesskap.

Identitet i oppdraget

Aksjonen «Sammen som kirke i hele verden»¹ ønsker å sette oppdragets fornyende karakter i sentrum. Tyngden av kristen vekst og fornyelse finner vi i dag i kirkene i det globale Sør. Ved å ta ansvar for det oppdraget vi som menigheter har fått via menighetens misjonsprosjekt, kan vi oppleve berikelse og få større forståelse for oppdraget også lokalt. Når menigheter i Norge jobber med å legge til rette for at vi skal se våre søsken i deres vekst og smerte, bringes vårt fellesskap inn i livsforbindelse med Kristi verdensvide kirke.

Mange kristne sliter i dag med sin egen og kirkens identitet. En følelse av nederlag preger ofte kristne menigheter og fellesskap. Kan vår holdning til misjonsoppdraget og den retning vi går sammen gi oss tilbake frimodigheten? Skal dette skje, trenger vi å se nærmere på hva vi tenker om oppdraget og hvordan dette oppdraget berører kirkens og menighetens identitet og selvforståelse.

Dypt i hva det vil si å være menighet ligger budskapets grensesprengende kraft. Å bringe lokale menigheter i forbindelse med kirker som opplever vekst, ofte under forfølgelse og nød, kan være en øyeåpner for oss i trauste norske menigheter. I et slikt møte kan vi se både oppdraget og fornyelsen som misjonsperspektivet skaper. Et slikt møte bærer i seg kraft til endring, håp og egen besinnelse.

Aksjonen «Sammen som kirke i hele verden» setter fokus på det dyptgripende fellesskapet enhver kirke har, ikke bare med hele kirken i Norge, men med den verdensvide kirke. Når vi henleder oppmerksomheten på fellesskapet med voksende og lidende kirker verden over

formes vår egen identitet. Da forstår vi bedre hvem vi selv er. I dette speilbildet og den identiteten som da løftes frem for menighetene, ligger spiren til fornyelse av evangeliet i vår egen kultur og i «min» menighet.

En misjonal menighet

Kan det være at kimen til å forstå vår egen situasjon som folkekirke, i en etter-kristen tid, ligger i å oppdage tilhørigheten til den verdensvide kirke? Ved å se forbindelseslinjen mellom oppdraget hos oss selv og misjonsoppdraget «ute», lærer en menighet verdifulle sider ved det å være kirke i dag. Å se på oss som «givere» til misjon, bør erstattes av et «sammen»-perseptiv. Det er dette «sammen»-perspektivet som ligger bak aksjonen «Sammen som kirke ...».

Det er en stor forskjell mellom å være menighet i en mer eller mindre kristen kultur, slik som det tidligere var i Norge, og å være en misjonal menighet i en etter-kristen tid.

Når en menighet utfører sitt oppdrag i en mer eller mindre felles kultur av kristne verdier og et tilnærmet enhetlig verdensbilde, blir oppdraget annerledes enn i vårt samfunn i dag. Det å lede mennesker som kulturelt forstår og står nær den kristne tro tilbake til en aktiv menighetstilhørighet var en gang vårt oppdrag. Utfordringen med å være menighet i vår sammensatte virkelighet er langt mer krevende.

I dag må menighetene våre selv være misjonerende. Vi kan ikke ta for gitt at mennesker uten videre deler det grunnleggende i et kristent verdensbilde og dermed forstår det budskapet som formidles. Det kristne metanarrativ som vår kultur bygger på, deles ikke lenger som en kulturell fellesnevner. En misjonal kirke erkjenner at det å bygge en kristen identitet i vår kultur ikke uten videre er lett. Å bygge en trygg kristen identitet i oss som Jesu etterfølgere kan være en lang prosess ikke bare i andre land, men også her hos oss. Derfor står vi nå i enda større grad «sammen» med den verdensvide kirke i oppdraget med å bygge tilhørighet til den kristne fortellingen. Midt i denne utfordringen står «Sammen som kirke i hele verden»-aksjonen.

Med en misjonerende menighet tenker vi på en menighet som har restrukturert alt den gjør med den hensikt å være misjonerende

og møte menneskene i sin kultur. Dette gjelder ikke bare utadrettet virksomhet, men også gudstjenesten, trosopplæring og lederoppfølging. Kirkene i Norge trenger i dag, mer enn noen gang, å gjenfinne sin identitet i møte med den verdensvide kirke. Å «ha et misjonsprosjekt» kan da altså bli noe langt mer enn å gi noen penger til misjon. Det blir et spørsmål om vår identitet og hvem vi er. Det blir et spørsmål om hva vi skal være og hvordan vi finner vår egen identitet i en verden i stor endring.

Når vi altså ber om tilslutning til aksjonen «Sammen som kirke i hele verden» våren 2021 ønsker vi noe langt mer enn å samle inn penger. Vi ønsker å utfordre. Utfordre oss selv til fornyelse av vårt oppdrag ved Åndens gjerning, og gjennom det til en besinnelse på vår opprinnelige identitet som menighet. Slik at vi enda sterkere knyttes sammen med våre søsken verden over.

Noter

1 Se www.kirken.no/sammen

Studere religionspsykologi ved siden av jobb?

Høsten 2021 tilbyr vi religionspsykologiemnet *Ritualisering og eksistensiell meningsdannelse etter ond og brå død*.

Emnet gir innsikt i hvordan religionspsykologisk kunnskap kan belyse ritualisering av død ved sorg og kriser for sentrale samfunnsinstitusjoner i lokalsamfunn som skole, arbeidsplass, foreninger og kirken. Emnet vil fokusere på bruk av ritualer og symboler i bearbeiding av brå dødsfall ved ulykker, katastrofer eller terror.

Emnet fremmer kompetanse som er viktig for lærere, prester, politikere og andre som har ansvar for psykososial krisehåndtering i lokale og nasjonale sammenhenger.

Søknadsfrist 15. juni.

Mer informasjon finner du på mf.no/religionspsykologi

VITENSKAPELIG
HØYSKOLE